

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-n118.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB11:118

#

Hvad var det dog egl., der forklarer den Forandring, at de faae Dage iforveien forsagte og modløse Apostle, nu pludseligen fik Tro og Mod og Behjertethed til at vove Liv og Alt for Xsti Skyld? Man svarer: den Hellig-Aands-Meddelelse paa Pintsefesten, og vil netop af denne Forandring bevise, at der maa ligge et Under imellem.

Imidlertid maa dog ogsaa en anden Side af Sagen fremdrages. Saa længe Xstus var hos dem, kunde de ikke ret opgive de jordiske Forventninger (som Xstus siger – at han maatte gaae bort, for at Aanden kunde komme). Da Han saa døde Korsets-Død og blev begravet: da blev det Alvor for dem; ethvert jordisk Haab var nu tabt – og her ligger deres Gjenfødelse. Xsti høitideligste Forsikringer om sin Lidelse og Død, det hjælper ikke, det, at det er ham der siger det, at han staaer personligt hos, just det, gjør at de ikke ret kan troe det. Det maa blive Alvor. Her seer man Forskjellen mell. directe og indirecte Meddelelse; da han virkelig var død, da var det indirecte Meddelelse.

Man seer deraf, hvor urimelig den Indvending er (som findes ogsaa i de *wolfl. Fragm.*^a I, § 32 og 33) at Apostlene havde forandret deres Anskuelse, og først efter hans Død gjort ham til en Verdens-Forløser, istedetfor at han var dem først en jordisk Messias. Dette er nemlig ganske sandt, men Skylden er ikke Xsti; han havde tydeligt nok sagt dem det, men de kunde ikke forstaae det.

a vom Zwecke Jesu und seiner Jünger

Det vil sige: Aand kan kun meddeles indirecte. Saalænge han var personlig hos dem, hvor tydeligt han end sagde det, de misforstode det dog – først da han var død, da blev de selv Aand og forstod ham. Situationen maa til.

Og saaledes gaaer det ethvert Msk. Det er Forskjellen mell. at forstaae i Mulighed (en Forstaaelse der altid er Misforstaaelse) og at forstaae i Virkelighed. Om et Msk. har fattet en nok saa opoffrende Plan, saa længe det ikke er blevet Virkelighedens Alvor, kan han ikke sikkre sig mod, at der underskyder sig et jordisk Haab, som kunde han dog maaskee seire i denne Verden. Han er endnu ikke blevet Aand. I »Mulighed« er det umuligt at blive Aand. Først naar det bliver Virkelighed, og virkelig ethvert jordisk Haab er tabt: saa gjenfødes han til ganske sandt at forstaae, hvad han vel fra Begyndelsen havde ligesom forstaaet dog saaledes, at en Misforstaaelse slumrede deri.

Saa slutter Aanden sig sammen som Aand, og har nu de rene Aands-Kræfter. Det saae maaskee lettere ud i Muligheden, men virkeligen er det blevet lettere i Virkeligheden, fordi Aanden nu er i væsentlig reen Enighed med sig selv.